

YIL
1946

SAYI
19

DERME

MALATYA

YILI
1946

DERME

SAYI
19

(Malatya Halkevi Dergisi)

İçindekiler

*Şiir ve Lezzet diyari Malatya
Kaçırılmaması gereken bir fırsat
Ata Sözleri*

*Melâhat SEZENER
Yaşar KOZANOĞLU
Bahattin ERDEM*

NESİRLER

*Yapraklar
Telli duvaklı kız*

*Süphiye CANDAS
Şemsi BELLİ*

SİİRLER

*Malatya
Hey Gidi günler
Sorgu*

*Melâhat SEZENER
Şemsi BELLİ
Turgut AKINCI*

TETKİKLER

*Malatya şairlerinden : Talip
Adıyaman şairlerinden : Ata
Halk şairi : Balı
Hikâye : Ayşe Gül
Şehir haberleri*

*Abdullah ÖZTEMİZ
Zeki ADIYAMAN
Nüvit YETGİN
Melâhat SEZENER
DERME*

Şiir ve Lezzet Diyarı Malatya

Melâhat Sezener

İnönü diyarı olmakla övünen, Milli Şefimizin aziz bababasını sıcak koynunda saklayan Malatya'ya uğradınız mı hiç? Eğer birkaç sene evvel bu doğu cennetine yolunuz düşmüşse bu gün için onu tanıdığınızı iddia edemezsiniz.. Çünkü: Malatya en kısa bir zaman içinde değişen, her yıl biraz daha bayındırlaşmış, güzelleşen mutlu bir şehirdir.

Daha on yıl önce dar ve dolambaçlı sokakları, toprak damlı, gamlı suratlı, penceresiz konutları ile harap, sönük, sevgisiz ve sevinçsiz bir çehre gösteren Malatya; Bu gün, temiz ve geniş, ağaçlı yolları, modern yapıları, çiçekli bahçeleri, gençlik ve medeniliğin betonlaşmış remzi halinde yükselen verim ve hayat kaynağı fabrikaları ile insanın yüzüne gülen, canlı, mesut, gelecek için büyük ümitler taşıyan bir ildir.

Enerjik idareciler elinde her an biraz daha serpilip gelişen bu bahtlı yurt köşesi, sadece kıymet bilir ellere düşmekle kalmamış, tabiatın aşırı cömertliğile de ziynetlenmiştir.

Sırtını Beydağının yeşil yamaçlarına dayayarak geniş düzlüklere rahatça uzanan Malatya; Pembe sabahları, büyümlü akşam-

ları, gümüş mehtapları, yıldızlı, berrak göğün, kekik kokan boz tarlaları, uçsuz bucaksız bahçeleri, yayvan dut ağaçlarında, ince, uzun bağ yollarını hulyalı gölgelerle dolduran akasya dallarında şakıyan kuşları, tatlı bir ninni ahengiyle köpüklenen suları, şarkı söyleyerek esen çiçek kokulu rüzgâriyle gerçekten bir şiir, yüreğe güzel, ince duyular sunan bir şiir ve esin diyarıdır.

Sabahın ilk ışık serpintisi içinde, Dermenin üzerinden eflâ-tun buğular sıyrılmadan gönüllere Tanrının rahmeti gibi süzülen yanık ezan sesleri, mavi oyalı dolğunun altında sümbül perçemleri dağılmış, kara gözlü yurt kızlarının oyunları ile bezenen düğünler, davulların tok sesine ayak uyduran yağız delikanlılar, bağlama çalan yiğitler, türkü söylererek kabuk yaran, çekirdek kıran, dam başına yayılı ak örtülere cam gibi şeffaf nişasta peltasını seren yanık yüzlü, kolları sıvalı, alnı emek şebnemleri ile incilenmiş analar, bacılar, taze gelinler... Gülen, ağlıyan, eğlenen, yorulan, duygulanan, seven, özlem ve dert çeken bütün bir hayat...

Baharın serin rüzgârlı günleri geçip de ağaçlar yasemin duvakları ile ipek feracelerinden sıyrılıp yeşilliğin açıklı koyulu çeşitli renklerine büründükleri zaman, Malatya, cennet bahçelerinden koparak yer yüzüne inmiş bir emek uçmağı olur. Nemli gölgelerle dolu dutluklar, dallarında sarı yakutlar yanan kayısı ağaçlarının altı, çardaklar, su başları hınca hınç dolar.

(Höllük) denen, ince toprakla perdahlanmış ocaklarının başında pekmez kaynatanlar, sıra çıkaranlar, hafifçe beneklenmiş, çillenmiş kayısıları güneşte kurutanlar, islim yerine taşıyanlar, sandıklara dolduran işçiler.. Çöloğlu, Hacıhaliloğlu, Hasanbey, Hacıkız, İsmailonbaşı aşıları, Beyaz çekirdeği bal rengi göğsünde iri bir inci tanesi gibi titreyen kayısılar.. Mayhoş zerdaliler... Hoşafı serin bir damla şebnem, reçeli altınlaşmış lezzet, yaşı tatlı bir temas, kurusu ürpertici haz olan kayısılar... Malatyaya her yıl milyonlar getiren, gence, ihtiyara, yoksula, zengine çalışma konusu veren bu cömert, altın gözlü, solgun, şairane yüzlü güzel yemiş...

* * *

Malatya, bir kayısı memleketi olduğu kadar, en nefisinden

olmak şartile, şeftali, elma armut ilidir de... Yalnız bu yemişler kayısı gibi kurutularak başka yerlere sevk edilmediği için dışta pek ün almamışlardır.

Ağızda eriyen sulu beyarmutları, üzeri beyitlerle süslü, maddi ve manevi lezzeti bir anda tatdıran yazılı elmalar, bahar ve çiçek kokusunu en mutena bir çeşni halinde duyuran iri bir top büyüklüğünde, ibrişim nakışlı, çekirdeği etinden ayrılıveren pembe, yumuşak tenli şeftaliler.. Ya tüy-süzü? Onu Malatyada bulunmamış olanlar pek bilmez. Görünüşü hem iri bir eriğe, hem de ham bir elmaya benzeyen o şahsiyetsiz yosma.. Yeşil canfes elbisesi kızıl harelerle süslü, elma gevrekliğini, şeftali tadını, erik tevazuunu kendisinde toplayan o cinsinin melez çocuğu fettan...

Bütün bunlara Adıyaman incirlerini, Arapkir, Besni üzümle-rini, fıstıklı, cevizli sucukları, kesmeceleri, sigara kâğıdı gibi ince kayısı pestillerini, bürümcek yapılışlı köpük bastıklarını ilâve edersek bu Doğu incisine (Lezzet diyarı) demek de, benzersiz doğal güzelliklerinden ötürü verilen (Şiir ve hülya beldesi) adı kadar yerinde olmaz mı?...

Kaçırılmaması gereken bir Fırsat

Yaşar Kozanoğlu

Tarihin bize anlatabildiği en eski çağlardan itibaren İslâm dininin çıkışına kadar geçen uzun bir zaman içinde birbiri peşinden kurulan, yıkılan, başka bir tarafta başka bir isimle tekrar meydana çıkan ne kadar Türk devleti biliyorsak bunların hiç birisinin aile hukukunda (Taaddüdü zevcat) yani bir erkeğin aynı zamanda birden fazla kadınla nikâhlanmış olmasına tesadüf etmiyoruz. Hatta İslâm dininin çıkışında ve yanlış bir tefsirle birden fazla kadın muhab sayılışından sonraki devirlerde, hatta çok yakın zamanlarda istisnalardan sarfınazar dedelerimizin, babalarımızın birer kadınla iktifa ettiklerini göz önüne getirecek olursak, birden fazla karı almanın Türk ahlâkına aykırı bir şey olduğunu kolayca anlarız.

İslâmiyetten evvel (Cahilliye) devri dediğimiz; kız çocuğunun baba için bir leke, diri diri toprağa gömülerek bir yüz karası ve kadının bir metağ sayıldığı ve bir erkeğin serveti nisbetinde, gücünün yettiği kadar karı alabildiği devri müteakip Arap âleminde zuhur eden İslâm dini bu umumi ve köklü adet karşısında serahaten taaddüdü zevcatı yasak edemedi. Ancak sayısını en çok dörde indirdi ve bunun için de ta-

hakkukuna imkân olmayan bir şart koştı: Kur'anda Nisa suresinde (Bir, iki, üç, dört karı alabilirsiniz, fakat adâlet edemiyeceğinizden korkarsanız bir tane alınız) denmektedir. Buradaki adâlet şartı tahakkukuna imkân olmayan bir şarttır. Geyimde, kuşamda adâlet, yedirip içirmede adâlet, iskânda adâlet para ile temin edilebilir. Fakat sevgi bahsinde adâleti temin imkânsızdır. Bir kocanın iki veya üç yahut dört karısını birden aynı derecede sevmesine imkân var mıdır? İlkinin sevmiş olsa, zaten üzerine bir ikincisini getirmez Şart tahakkuk edemeyince buna bağlı olan fiil memnu olur. Tahakkukuna imkân olmayan bir şarta bağlanmış bulunan birden fazla kadın alma İslâm dininde böylece zımnen men edilmiştir.

Bizim Araplarla temasımızdan ve İslâm dinini kabul ettiğimizden sonra Arap âleminin kendi ananesine uygun ve işine gelen şekilde bu yanlış tefsirin tesiri altında kalmaklığımız tabii idi. Böylece bünyemize ve tabii ahlâkımıza aykırı olan birden fazla karı alma adeti, az ve müstesna zümrelere muhtasır da olsa, aile hukukumuzda yer almış bulunuyordu. Cumhuriyetin bir çok inkilâpları

meyanında medeni kanunun kabulü ile bu adete hukuken de son verilmiş oldu. Bu suretle dinimizin hakiki hükmüyle tatbik edilen hukuk aynı yolda birleşmiş bulundu.

Bununla beraber asırların kökleştirmiş olduğu bu kötü huy birden bire ortadan kalkmadı. Evli erkeklerin nikâhsız olarak, eski usul nikâhla edindikleri ikinci veya üçüncü karılardan çocuklar doğdu. İki tarafın maruz kaldığı maddi sefalet bertaraf, kanun nazarında piç sayılan miras ve aile hukukunun bahsettiği haklardan mahrum kalan bu masum yavruların hiç bir günahları olmadığı halde sadece ana ve babalarının şehvetlerine esir oluşları ve kanuna hürmetsizlikleri yüzünden cemiyet içerisinde maruz kaldıkları bu fena durumun giderilmesi lüzumunu, onların baba ve analarının asla duymamış oldukları bir şefkatle Kamutay duydu. 1933 yılında (2330) sayılı af kanununu çıkardı. Bu kanunla bir çok günahkâr ana ve babanın hataları affedilerek, bu zavallı yavruların cemiyet içindeki durumları düzeltildi. Fakat ne yazık ki 933 yılından sonraki zamanlarda da aynı hataların tekrarlandığı, aynı günahların işlendiği ve nikâhsız evlenmelerde veya karı üstüne karı getirmelerden bir sürü çocukların daha doğduğu görüldü. 942 yılında Adâlet Bakanlığı bir anket yaparak yargıçlardan, idare âmirlerinden bunların sebeplerini ve önlenmesi için ne tedbir almak lâzımgeldiğini sordu. Verilen cevap-

larda: Ceza kanununa bazı müeyyideler konulması, iktisadi ve içtimai hayatımızda bazı tedbirler alınması ve bu meyanda bir af kanunu çıkarılması ileri sürülüyordu.

Hükûmet ve Kamutay yine şefkatini esirgemeyerek 30 - 4 - 945 tarihinde kabul edilen 4727 sayılı ikinci bir af kanununu 8 - 5 - 945 tarihinde yayınladı.

Burada günahkâr ana ve babalara hitap ediyorum: (Hükûmet ve Kamutay ikinci seferinde de şefkatini esirgemedi. Mütemadi af-lerin suçları teşvik demek olduğunu bilen Hükûmet bundan sonra üçüncü bir af kanununu asla çıkarmayacaktır. Bu son fırsattır. Bu fırsatı kaçırmayınız. Hatanızla, kanunlara saygısızlığınızla piç mevkiine düşürdüğünüz masum yavrularınızın cemiyet içindeki durumlarını islâh, haklarını teminat altına almak için bu son fırsattan istifade etmesini biliniz. Ve bundan sonra çıkacak üçüncü bir af kanununa güvenerek aynı hata ve günahları işlemeyiniz. Aksi takdirde piç muamelesi görecektir. Masum yavrularınızın lâneti sizi, ölsemiz bile mezarlarınızda rahat bırakmayacaktır).

Kaçırılmaması gereken ve son bir fırsat teşkil eden 4727 sayılı kanunun hükümlerine gelince:

Kanun birinci maddesile iki ihtimali göz önünde tutmuştur.

1 — Medeni kanunun Yürürlüğe girdiği tarihten 8 - 5 - 945 tarihine kadar veya bu süre içinde, bekâr bir erkekle bekâr bir kadın, medeni nikâhları olmaksızın filen birleşerek karı koca gibi

ATA SÖZLERİ

Derleyen: Bahattin Erdem

- 1 — *At ölür meydan kalır, yiğit ölür şan kalır*
- 2 — *Alçak yer yiğiti hor gösterir*
- 3 — *At binenin, kılıç kuşananın.*
- 4 — *Ağaç yaş iken eğilir.*
- 5 — *Acı patlıcanı kırağı vurmaz.*
- 6 — *Ateş olsan düştüğün yeri yakarsın.*
- 7 — *Ayağını yorganına göre uzat.*
- 8 — *Acı işletme, toku depretme.*
- 9 — *Acı acıya, su sancıya.*
- 10 — *Armudu say la ye, elmayı soy da.*
- 11 — *Akıl yaşta değil baştadır.*
- 12 — *Bülbülü altın kafese koymuşlar, ah vatanım demiş.*
- 13 — *Tatlı söz yılanı ininden çıkarır.*
- 14 — *Düşme, düşenin dostu olmaz.*

yaşamaktadırlar. Eğer bu yaşama neticesinde çocukları olmamışsa kanundan istifade edecekleri bir cihet yoktur. Eğer çocukları olmuşsa, karı kocanın bu yaşayışları nikâhlı yaşama sayılacak, kendileri nikâhlı karı koca ve çocukları da nesebî sahih çocuk olarak nufusa geçirileceklerdir.

2 — Asıl kendi kârısı ile zaten nikâhlı bulunan bir erkek, kârısının üzerine nikâhsız bir kadın alıp onunla yaşamaktadır. Nikâhsız olan bu kadından çocuk olmamışsa yine kanundan istifade edecekleri bir cihet yoktur. Yok eğer çocuk olmuşsa bu takdirde sadece çocuk ana ve babasına izafeten nufusa nesebi sahih bir çocuk olarak tescil edilecek fakat annesi olan nikâhsız kadın, ergeğin kârısı sayılmayacak ve tescil edilmeyecektir.

Kadın veya erkekten birinin ölmesi veya birbirlerini artık terk etmiş olmaları gibi sebeplerden dolayı filen bir arada yaşayışları sona ermiş olanların çocukları dahi aynı surette tescil edileceklerdir. Kanunun ikinci maddesi, kanunun neşrinden önceki birleşmelerden, kanunun yayın tarihi olan 8 - 5 - 945 tarihinden başlayarak 300 gün içinde yani 8-3-946 tarihine kadar doğan çocukların aynı haklardan istifade edeceğini kabul etmiştir.

Üçüncü ve onuncu maddesi bütün bu tescil işlerinin parasız, pulsuz gayet basit ve kolay bir şekilde yapılacağını yani ilgililerin mahalle veya köy il mühaberleri alarak nufus dairesine başvurmaları ile derhal yapılacağını göstermektedir.

- 15 — *Dost başa, düşman ayağa bakar.*
- 16 — *Dilin kemiği yoktur, her tarafa döner.*
- 17 — *Dövme kapıyı, döverler kapını.*
- 18 — *El elden üstündür.*
- 19 — *Erkek koç kurban içindir.*
- 20 — *Etme kulum bulursun, inliye inliye ölürsün.*
- 21 — *Gülme komşuna, gelir başına.*
- 22 — *Görünen köy kılavuz istemez.*
- 23 — *Gezen tilki, yatan aslandan iyidir.*
- 24 — *Gülmeyene sonunda gülmek mi olur.*
- 25 — *Keskin sirke, küpüne zarar.*
- 26 — *Kılıç kınını kesmez.*
- 27 — *Kalkacağın yere oturma.*
- 28 — *Küçük kalkar, büyüğe bakar.*
- 29 — *Kabahat gömlek olsa kimse giymez.*
- 30 — *Kısmetin ne ise kaşığına çıkar.*
- 31 — *Kuş, kuşun yüzüne öter.*
- 32 — *Kendi eşen kendi düşer.*
- 33 — *Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer.*
- 34 — *Oğlan everene. kız gelin edene, ev yaptıranı Allah
yardım etsin.*
- 35 — *Sakla samanı, gelir zamanı.*
- 36 — *Sabrın sonu selâmettir.*
- 37 — *Su küçüğün, sofrı büyüğün.*
- 38 — *Dut demiş ki: beni yiyen köküne dönsün,
Kiraz demiş ki: beni yiyen sapına dönsün.*
- 39 — *Tandır sıcakken yapışır.*
- 40 — *Taş attın da, kolun mu yoruldu?*
- 41 — *Tilkinin geleceği yer, kürkçü dükkânıdır.*
- 42 — *Uzaktaki davulun sesi hoş gelir.*
- 43 — *Üzümlü ye, bağını sorma.*
- 44 — *Üzüm üzüme baka baka kararır.*
- 45 — *İki canbaz, bir ipte oynamaz.*
- 46 — *İt ürmeyle, kervan yolundan kalmaz.*
- 47 — *İniş, yokuşun kardeşidir.*
- 48 — *Yılanın, küçüğü büyüğü olmaz.*
- 49 — *Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.*
- 50 — *Yağmasan da gürle.*
- 51 — *Yel gibi gelen, sel gibi gider.*
- 52 — *Ne ellen, ne bellen, ne dillen.*

YAPRAKLAR

Suphiye Candaş

Tarihte yaprak, çiçekte yaprak, hayatta ve ömürde yaprak vardır.

Kopan yaprak, açılan, kapanan, dökülen yaprak vardır.

Yapraklar renklerine göre ya sık sık açılır ya büsbütün kapatılır veya dökülürler.

Yaprağın beyazı da, karası da, yeşili de vardır.

İnsanlar yapraklara muhtaçtırlar. Yaşayabilmek, övünebilmek, sevinebilmek için.

Ak günün aklı, kara günün karalığı yapraklardan belli olur.

Göze görünen yaprakları tutmak, koparmak kolay; İş görünmeyenlerde..

Biz evvelâ yaprağın yeşilini görürüz. Bu renk çocukluğumuzda ruhumuza, duygumuza, düşüncelerimize uygun olduğu için, onları, avucumuza alıp patlattığımız da olur. Bu, bir çocukluk eğlencesidir.

Aylar, yıllar geçer, ilk gençlik çağımızda rüyalara başlarız. Her rüya içinde bir yeşil yaprak vardır.

Yaprak hayatın konusudur. Öğretmenler de yapraklardan bahsederler. Kimi altın yazılısını işaret eder, kimi pırlanta duygulularını gösterir, kimi de yaprağı, tabiatın yaprağını, öğretir. Bilgi, duygu karakter diye tanıdığımız yapraklar vardır.

Geçmişteki zaferi yapraktan dinleriz. Elemi, acıyı yaprakta okuruz, aşkı yaprakta buluruz.

İnsan, kuvvetli ve zayıf tarafları ile yaprağa, kısmen de olsa,

yalnız yapraklara sıkıştırılabilmiştir.

Ömür yapraklardan ibarettir. Önümüze beyaz diye, geçen günlerinin beyaz yapraklarını açmak isteyenler, beyazlıkla boşluğu birbirinden ayıramıyan zavallılardır. Renksiz, çizgisiz yaprak, güneşin tesir etmediği, havanın, rüzgârın dokunmadığı, hattâ dolunun incitmediği yaprak olur mu?

Öyleleri vardır ki kendilerini dinlerken, yaşayışlarını, romantik bir roman kahramanının hayatından ayırt edemezsiniz. Doğuşlarından sizi tanıdıkları âna kadarki ömürlerinin soluk, pürüzlü tarafı yoktur. Açıklıkları yapraklardaki avuç avuç altın, küme küme saadet, külçe külçe güzellik ve zekâ muvaffakiyeti gözünüzü kamaştırır. Onlarda eksik olan yalnız samimiyettir.

Çizgiler yaprakların can damarlarıdır. Onları koparmak, ağacı, meyvesiz tarihi şerefsiz, insanı duygusuz yapar. Gözden kaçırılmak için karalanan, silinen çizgilerin yerinde de ekseriya lekeden, kirden başka bir şey yoktur.

Yaşamak istiyorsak, istediklerimiz kalbinde yaşamak istiyorsak, yapraklarımızın can damarlarını canımız kadar sevdiklerimizden esirgemeyelim.

İnsan, samimi olduğu, samimi duygulara hürmet ettiği nisbette büyüktür.

Öyle yapraklarımız olsun ki üzerlerindeki şebnem de onları güzelleştirsin, renklerine letâfet versin.

Telli Duvaklı Kız!

Yazan : Şemsi Belli

Baharın pembe rüyâları gözlerinde tutuşurken yeni çiçek açmış badem ağaçlarının altında mahzun gözlerini ince minarelere diker, tatlı.. acı.. ve güzel bir şarkı söylerdin her zaman!..

«İşte gelin oldun.. Telli duvaklı kız»

Bu şarkının tatlı bestesi, acı bir hâtıranın hayâlleri ile şimdi kulaklarımda çınlamakta.. gözlerime dolmakta çocuğum.. gözlerime!..

Şimdi de sana ben aynı şarkı ile hitab ediyorum: İşte gelin oldun telli duvaklı kız!..

* * *

Evet gelin oldun çocuğum!.. Sen de gelin oldun!.. Çocuk denecek bir yaşta seninde saçlarını tellediler!.. seninde duvağını pulladılar!.. seni de o yola yolladılar!.. Sen de gelin oldun!..

* * *

Aşkı ve saadeti tellerinde titreştiren ipek saçların, o gece ne kadar güzeldi, çocuğum, ne kadar! Hele pembe şeftali çiçeklerini andıran alnının üstündeki o güzel taç, seni ne ilâhî, ne eşsiz bir tablo yapmıştı o gece!..

* * *

Baygın bir bahar kokusunun tatlı ahengi içinde bir tren kalktı o akşam.. Kampanası hıçkırık. vagonları hâtıralarla yüklü bir tren... Nere gitti o tren, ve kimdi onu götüren?.. Bilebildin mi yavrum, bilebildin mi?

Birinci vagona çocukluk günleri.. ikinci vagona bir aşkın enkazı vardı.. Ve son vagon, son günlerin hâtıralarıyla yüklü, Üsküdar akşamlarının tülü ile örtülüydü...

* * *

— Nere gidiyor bu tren? dedim..

— Sonsuza!.. dediler.

— Kim götürüyor bunları? dedim.

Cevap vermediler...

Kampana çalmak üzereydi...

Bir daha sordum bu sonsuz trenini...

Gözler yaşardı.. Dudaklar titredi..

— *Kızlık postası! dediler.*

— *Teehhür edemezmi? dedim.*

— *Ne yapsan yok faydası!.. dediler...*

Evet yavrucuğum!. bir tren kalktı o akşam!. Kızlığını.. hâtıralarını.. On beş yıllık bütün bir mâziyi götüren.. uğursuz bir tren!..

Bir bahar bitti o gün!.. bir gençlik gitti o gün!.. bir devir kapandı o gün!.. Bir devir açıldı o gün.

* * *

Bir ses haykırdı uzaktan.. kızlık hayatının son sahifasına... aşka.. İstiraba.. gama... ve o sahifayı okuyan adama :

— *Çevir sahifayı ey genç kız, çevir!..*

Ve... Kapandı bir sahifa.. açıldı bir devir..

Bir devir.. bir devir ki belki saadet var içinde.. belki felâket... Bir devir ki açılacak tomurcuklar.. büyüyecek mini mini çocuklar... ve... sonunu Allah bilir.

MALATYA

*Milli Şefin öz diyarı,
Ğiçek kokar rüzgârları,
Özge yaratmıştır Tanrı,
Gennetidir bu dünyanın.*

*Fırat ağlar dövünerek
Akşam serper bin kızıl renk,
Dallarında hevenk hevenk,
Buğu titrer akasyanın*

*Sıra dutlar, kayısılar,
Tatlı bir ezgi yansılar,
Köpüklenir, çağlar sular,
Ömrü artar her duyanın.*

*Toprağından hayat tüter,
Orda kuşlar başka öter,
Daim böyle der Sezener;
(Eşi yoktur Malatyanın)*

Melâhat Sezener

HEY GİDİ GÜNLER!..

Sen bir genç kız idin.. Bense bir çocuk,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.
Ümidim filizdi.. Aşkın tomurcuk,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.

Bütün gençliğimi hep sana verdim.
Sendin saadetim, aşkındı derdim.
Peşinde bir kuzu gibi gezerdim,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.

İstikbal gözümden bir hoş hayâldi,
Heyhat!.. bu hayaller acıyla geldi.
Nekadar mes'uttuk, ah ne güzeldi.
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.

Saçını çekerdim, kızardın bana,
Gözyaşım dönerdi bir çağlayana.
Bir mâbude gibi tapardım sana,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.

Gözümün yaşını hep sen silerdin.
Ağlarken başımda durur, gülerdin.
Sana ne söylesem (çocuksun) derdin,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler.

Ben artık bir gencim.. sense bir kadın
Bilmem yeşerdimi arzun, muradın.
Ne çare kalbimi anlayamadın,
Seni çılgın gibi sevdiğim günler...

ŞEMSİ BELLİ

Malatya Sairlerinden :

T A İ P

Yazan : Abdullah Oztemiz

İbrahim Taip, Malatyalı şairlerdendir. Asıl adı İbrahim olup şiirlerinde Taib mahlâsını kullanmıştır. Ondokuzuncu asrın ilk yarısında İkinci Mahmut zamanında yaşamıştır.

Gençliğinde yirmi yıl başka memleketlerde ömür sürmüş, başından aşk maceraları geçmiş, tekrar Malatyaya gelmiştir. Bütün bunlar; divanının mukaddemesinden anlaşılmaktadır:

(.. Müvellidi tuluu cihanımız Malatya beldesi olup hîni sabave-timizde gurbet gûzar..)

(.. Yirmi sene pâmâl gubarı akdâmı dildar ve zülfü renciri mâşuka berdar olarak şu kadar seneden sonra Hüdayı bizeval olan biçunu teâla hazretleri âbü danei erzakımızı Malatya derununa Sultan Mahmut Han asrında taksim edip.) diyor.

Ölüm ve doğum yılları hakkında bir kayıt yoktur. Divanının tamamlanması hakkında gene kendisi (.. bin ikiyüz elli senesi muharrem kameresinde hitamı divan-ge nasip olundu.) diyor. Buna şu tarihi düşürmüştür.

Düşürdüm mu'ceminden nokta bir itmam
tarihin

Dakikiyle dua kulsın tamam Taib divanı.

1250

Şairlik cephesine gelince en çok Fuzuli, Ruhii Bağdadi, hem-

şehrisi Niyazii Mısri te'sirinde kalmıştır. Divanında bunların gazellerine nazirelerini göstermekteyiz *Cihanın gussesinden hem ciğer kan eylemek olmaz*

Gönül sengi sitemde çeşmi giryan eylemek olmaz

* * *

Seri gûyunde yarin hoş niçe hayranlığım vardır

Düşüp câhı zühedhanına sergerdanlığın vardır

* * *

Bunlar Fuziliye naziredir.

Yuf çerhi felek afeti devranına hem yuf
Yuf sebze çemen goncel handanına hem yuf

* * *

Gazeli de Ruhii Bağdadiye naziredir.

Bazan hemşehrisi Niyazii Mısri gibi:

Aşıkız biz talibi canan olan anlar bizi
Kim kalender meşrebiz rindan olan anlar bizi

der.

Taib her çeşnide şiir yazmıştır. Gene kendisi divan mukaddemesinde:

(Tasavvufane ve dervişane ve kalenderane ve âşıkane gûna-gûn hışmı dilberanın kahrı cefaculugundan ve lûtfû inayetguluğundan) diyor.

Onun şiirleri aşkın büyük tesiri altında söylenmiş olduğundan

hakikaten samimi ve sıcaktır. Mîsallerinden de görüleceği üzere olgun, arûza hakim ve üstadcadır.

Esef edilir ki yaşadığı nankör zaman şahsiyetini tarihin karanlıklarında bırakmış ona lâyük olan mertebeyi esirgemıştır.

Divanının yegâne yazma nüshası güzel tâlik yazı ile nefis bir surette yazılmış olup kütüphanemdedir. Yüzyirmi büyük sahife olup, içerisinde 316 adet gazel, müstezat, müseddes, muhammes v.s vardır. Ayrıca bir tarih manzumesi, otuz kadar rubai, birkaç beyit, mısra ve kıtaları ihtiva etmektedir.

Sözümüzü Taibin divan mukaddemesinden kendi sözleriyle bitirelim.

(Kesbi marifetullah ve kesbi marifetihabibullah ve meyli muhabbeti mâşuk ve aşkı ilâhiyeye aşık olup farkı farkullah ve seri cem'i elcem'a vasil eyleye Mevlâ Hasbinallahu tealâ ve kefa..)

Şiirlerinden örnekler:

Gazel: 1

Ey mehi nakşi nigâr gıryan olursun akıbet
Sen de benden bin beter nâlan olursun
akıbet

Şimdilik bir nevcivan sahib zamansın-
sevdiğim

Bir gün ola zarî sergerdan olursun akıbet
Neyledim nettim sana ben diyesin ey
meh cebir

Kıldığın çevre heman pişman olursun
akıbet

Ref'olup nuru ilâhi mahı hüsnünden senin
Fâş rüsva aleme destan olursun akıbet
Sen ki zan etme dili naşadı hürrem eyledim
Sinesin Taib gibi Sûzan olursun akıbet.

Gazel: 2

Ol peri mehparei ruhsara yoktur minnetim

Fitnezen ahir zaman gaddare yoktur
minnetim

Çektim el vermen gönül şimden geru
kan ağlayu

Hasret oduyle yanıp dildare yoktur
minnetim.

Ben ki bu dem ziyneti dünyade desti
acizem

Padişahu alemin hünkâre yoktur minnetim.
Cib hırkai seri peşminei puş eyledim

Köhne şalım bes bana şalvare yoktur
minnetim

Yüz çevirdim Taiba kâmu safaya ermedim
Fakre fahrim günbedi devvare yoktur
minnetim.

Gazel: 3

(Ruhui Bağdadiye nazire)

Yuf çerhi felek afeti devranına hem yuf
Yuf Sebze çemen goneei handanına hem
yuf

Yuf bağı baharına gönül verme ol ebsem

Yuf nerkisi şebboy ile reyhanına hem yuf

Yuf Sümbüllü hoş lâlei hemrasına birbir

Yuf bülbülüne bakçei gülşanına hem yuf

Yuf kaddi sehi kameti şimşadına her bar

Yuf işve ile servi hıramanına hem yuf

Yuf eylediği Taibe ma'yub değildir

Yuf dehri fenanın zehi ihsanına hem yuf

Bir muhammesinden:

Efendim nazeninim hunu didem çün revan
etme

Beni ferdaya salma hicri girdabe koyup
gitme

Tutuptur damenin Taib anı sen dahî terk
etme

Umidim dergehi hakinde kaldı hiç red-
detme

Benim yarı kadimim ser bülendim şah
sultanım

Tüyuğ: 1

Dün gece sordu bana ol lâ'li kand

Halimi gördü dedi ey derdimend
Zülfü zencirime berdar eylerim
Kâkülü çevkânımı kılıp kemend

Tüyuğ: 2

Saki doldur naz ile fercam iç
Neş'e versin badei gülfam iç
Leşkeri alâm derununda komaz
Eyle saki şerbeti bayrami iç

Darbimesel addolunacak mısra
ve beyitleri:

Devadır fakre fahr etmek bu alem tek-
kegâhında

Seriri saltanatta nefsi sultan eylemek olmaz

Kuş dili bilmeyen âdemde Süleyman
olamaz

Gafil ne yatarsın uyan vakti sehergâh
Vaktinde olan hâceti makbul eder Allah

Her belâdan kurtulur ehli samed

Güzel iki beyiti:

Beni ol yarı canım vefasız yare benzetmiş
Galet etmiş meğer ehli riya gaddare
benzetmiş.

Fırkat odû bağrıma kâr etti cânı neylerim
Yasü matemle geçen ömrü cihanı neylerim

S O R G U

Bu beyaz taç
Kimden bana yadigâr,
Bir rüya mıydı o bahar?
Nereye gitt
O Siyah saç?
Kim çekti gözlerimi içine..
Bu masumun suçu ne?
Ne ağlıyor sine sine.
Yoksa Tanrım,
Karşı mı durdum.
Koyduğun dine?..

Turgut Akıncı

ŞAİR ATA

Yazan :
Öğretmen Zeki Adıyaman

Bu yazımızda Adıyaman Şairlerinden ATA'yı takdim ediyorum. Şair ATA 1291 de Adıyamanda doğmuş 1933 de yine burada ölmüştür. Medrese Tahsili vardır. müfred, Kıta, kitabeleri meşhurdur. Dermenin sayın okurlarına ATA'nın müfret ve kıtalarından bir iki parça sunuyorum.

(Müfret)

Halık'ten Utan rızkı sakın gayrıden umma
Müsbet olan tızkı rızkı Alellâhı unutma

Taliim şol haddedir,ki Şemisen Nur istesem
Ya döner garbe gider Ya bulutda gizlenir.

İştikâ etme ATA'ya bahtı nakırı'camiden
Her kişi kerdengehi fermanı kafı Nun olur.

Kıta:

İşittim guş'ına söylerdi Mına sagarin sır'a
Dili bimarı zare çare sensin bir de ben CANA
ATA'ya aşkı zevkin hep Kadehdendir
Kadeh bir mey'i sandukai ahenk kim CANA.

Kitabe:

Bir harabe zare dönmüşken bu Cami serteser
Kıldı inşa Hacı muhammet Ali bey Namıver
Etyebi emvalın ibzal etti ol merdi güzün
Çün vücuhu birre sarfetmek ana eseri Peder
Fazlı eltafınla isyanın bağışlaya Gıyas
Evcı balaya erince Nalei Eynelmeferr.
Ehli garın kelbini cennetle tebşir eyledin
Lihyei paki Habibin Hadimidir bu meger
Pişrevi rehber ana danışver olsun Çarıyat
Ruzu desta hizde olsun şefiülhayrülbeşer
Kim dilerse Tarihi tevdidi bikmek ey ATA
İnnemelâmalü Binniyat okusun Fehmeder.

Halk Şairi: B A L I

Nüvit Yetgin

Malatyanın Tahir Nahiyesine bağlı Morhamam köyünde Bayraktar oğullarından Hüseyinin oğludur. 323 doğumlu olup asıl adı Alidir.

Hüseyin: Köyün zengin ve sayılı bir adamı aynı zamanda muhtarı (Kâhyası) idi. Köye gelen Hükûmet adamları, yolcular muhtarın evinde misafir edilir ağırlanırdı. Kâhyanın tarlalarını süren, işlerine bakan birçok adamları vardı. Umumi harbin ilânı üzeri-

ne Hüseyin askere çağırıldı. En büyüğü 7 yaşındaki Ali olmak üzere 5 evlâdının büyütülmesi hastalanan annenin üzerine kaldı 3 sene sonra o da öldü. Evin dirliği düzeni bozuldu, tarlalar şunun bunun elinde kaldı. Umumi harbin sefalet ve açlığı ile didişen küçük yavrular ya öldüler veya dğıldılar. Ali de Morhamamı terk ederek köy köy, şehir şehir dolaşmağa başladı. Asker olduktan sonra yeni harfleri saz çalmayı öğrendi.

Halk şairi hayatını anlatıyor :

*Vasfedeyim size şimdi derdimi
Mevlâm beni nerelerde yarattı.
Yapılı, düzenli mamur bir evde,
Yuğurdu balçığım, yoktan var etti.*

*Bir kıyamet köptü, herkes davada,
Gezer eğlenirdim, düzde, ovada.
Herşeyim yerindeydi, zengin yuvada,
Okuturdu babam, beni mektepte.*

*Babam zengindi, hatırım yüzde,
Ol zaman itibar, çok idi bizde.
Kervanım yürürdü, yokuşta, düzde,
Felek benim, tahtım sarayım yıktı.*

*7-10 yaşında, kuzu güderdim,
12 yaşında, çifte giderdim.
Çok ağır işlere, yetmedi gücüm,
Malsız kaldım, akıl başımdan gitti.*

Otuzunda, âşık oldum bir güle,
Otuzbeşinde, ben düştüm dile.
Kırk yaşında, şair olmuştum bile,
Bu ömür, böyle gelip, gitti.

* * *

Balı Altından diğer bir parça

Bir sevgili d0stum vardır burada,
Aman beyler, cananımdan ayrıldım.
Sahtekârlar çok dönüyor arada,
Dudakları kaymak, baldan ayrıldım.

Tren geldi istasyona dayandı,
Bir ateş düştü de yüreğim yandı.
Şimdi yolum yine sılâya döndü,
Kırmızı yanaklı gülden ayrıldım.

Reis bey çok söyledi olmadı,
Kimse benim bu halimi bilmedi,
Hicap etti babasından, gelmedi.
Dudu dilli, meralimden ayrıldım.

Ben giderim amma, gönül ayrılmaz,
Şu benim derdimi kimseler bilmez,
Garibeb, kadrım, kıymetim olmaz,
O melûl bakışı yardan ayrıldım.

Kampana vuruldu, bilet kesildi,
Takatım kalmadı, yayım yassıldı,
Balı, sazın perdesinden asıldı,
Melûl, mahsun. Esmerimden ayrıldım.

AYŞE GÜL

Onu, karşı evin bahçesinde her zaman görüyordum. Yaşlıca bir erkekle beraber gelirler, sular karıncaya kadar havuz başındaki çardağın da altında otururlardı. Baba kız olacaklardı. Erkeğin çökük yanaklı solgun yüzü, genç kızın körpe çehresine pek bek benziyordu. Hele gözleri. . . Her ikisinde de aynı büyük, koyu gözler. . . Aynı mustarip, eşyayı delip geçen, küskün ve dalgın bakış. . .

Yeni bir felâket geçirmişe ben ziyan bu, baba kızla ilgilenmeğe başlamıştım. Oturduğum evin, bahçesi onlarınkine bitişikti. Bir çok akşamlar çalışırken yaşlı adam, çitin kenarına geliyor, yaptığım resme bakıyordu. Bu fırsattan faydalanarak bir defasında komşumu bize çağırdım. Mahcup ve çekingen bir hali vardı. Gelmek istemiyor, "sizi çalışırken rahatsız etmeyeyim," diyordu. Israr ettim, buranın yabancısı olduğum için yalnızlıktan pek sıkıldığımı söyledim.

— Ayşe yalnız kalacak.. izin verirsiniz onu da çağırayım, dedi. İşçi kadınla haber yolladık. Biraz sonra o da geldi. Ayşe Gül, diğer yerli kızlarına hiç benzemiyordu. Munis ve sokulgandı. Güneşten yanmış esmer yanaklarını gölgeliyen uzun kirpikli gözlerinde çile çekmiş, hayatı çok erken anlamış bir ifade vardı.

O akşam çok güzel vakit ge-

çirdik. Ayşe Gülün babası kibar bir adamdı. Hazin hikâyesini bana da anlattı. Altı ay evvel karısını kaktetmişti. Onu iyi edebilmek için uzun bir müddet İstanbulda bulunmuşlar, karısının ölümünden sonra tekrar memleketlerine dönmüşler. Adam kızına çok düşkün görünüyordu. Ayşe Gülün yüreğindeki öksüzlük yarasının kapanması için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadığı belli idi.

Gün geçtikçe Ayşe Gül ve babası ile dostluğumuz ilerliyordu. Bu kız, benim için yepyeni bir tipti. Kalabalık şehirlerin boyalı, sun'î tavırlı güzellerinden kanıksayan gönlüme bu doğu Anadolunun kara gözlü sümbül perçemli, durgun kız çocuğu büsbütün başka tahassüsler, isim veremediğim heyecanlar, ürperişler veriyordu.

Babasıyla olduğu kadar genç kızla da birbirimize ısınmıştık. Hemen her gün buluşuyor, subaşlarında, kayısı bahçelerinde hep beraber geziyorduk. Kızın kederli, durgun hali gün geçtikçe azalıyor, neşeye susayan kalbi yavaş yavaş derdini unutarak hayatla barışıyordu.

Babası, Ayşe Güldeki değişimden çok memnundu. Kızını bir parça da benim iyi ettiğimi sezerek daha çok samimi davranıyordu. Bir gün benden Ayşenin resmini

yapmamı rica etti. Sevinerek kabul ettim. Ayşe Gül ile uzun müddet beraber bulunmak fırsatı çıkmıştı. Bunu, birkaç defa teklif etmeği ben de düşünmüş, sonra vazgeçmiştim.

* *

Artık her gün Ayşe Gül odageliyordu. Resim bitmeğe yaklaştıkça bu güzel beraberliğin yakında sona ereceğini düşünerek üzülyordum. Ayşe güle hiç bir itirafta bulunmamıştım. Sırrımı söyler söylemez gözlerinin hayretle büyüyeceğini, ağarmış saçlarıma nefretle bakarak dudak bükeceğini biliyordum. O zaman Ayşe gülün dostluğunu da kaybedecek, belki bir daha yüzünü görmekten bile mahrum kalacaktım.

Bir gün yine kızın duruşunu tesbit ettim, çalışmağa hazırlandım Ayşe Gülde garip bir sabırsızlık vardı. Birden :

— Bu resim çok uzun sürdü, dedi, artık bitirmeyecek misiniz ?

— Canın mı sıkıldı Ayşe Gül?

— Hayır “ amma sizde fazla meşgul oldunuz,, bu kadar yorulacağınızı bilseydim ...

— Ben yorulmuyorum. “Bilâkis zevk duyuyorum,, sen usandın galiba ... Sevimli bir dargınlıkla yüzüme baktı.

— Hiç öyle şey olurmu efendim ? Niçin usanayım ?

konuşmayı kesmek, duyduğum heyecanı belli etmemek için :

— İşe başlıyoruz Ayşe Gül, dedim. Aynı noktaya bak.. Gözlerini de sana benzetebilirsem resmin bitecek..

Çenesini hafifce tutarak yü-

zünü ışığa çevirdim. Nasıl oldu bilmem farkında olmadan şu sözler ağzımdan döküldü :

— Evet «Gözlerini de sana benzetsem resmin bitecek yavrum» fakat bu kirli, adi renklerden hiç öyle canlı bir harika yaratmak mümkün mü Ayşe?

Uzun, siyah kirpikleri titreyerek bana bakıyordu. Ayşe Gül, gözlerimdeki manâyı, içimdeki büyük sarsıntıyı sezmiş gibi rikkatle gülümsedi. Bu tebessüm bana, hayalimin lezzetli sarhoşluğu içinde bulunduğum bir saadeti müjdeliyordu. Bu kız, beni sevebilirdi. İstersem ona pek alâ hulûl eder, gözünü ve gönlünü büyüleyebilirdim. Fakat hemen, hemen babası yerinde idim. Bu tahayyül ettiğim saadete erişsem bile Ayşe Gül, bir gün hayatını bu ak saçlı adama bağladığına pişman olmayacak mıydı?.. Kendisi kadar genç, kendisi gibi güzel bir sevgilisi olmadığına için için yanmıyacak mıydı?

Ayşe Gül, ne düşündüğümü anlamak istiyormuş gibi yanıma geldi :

— Bu günlük çalışmaktan vaz geçtiniz galiba, diyordu, isterseniz biraz gezinelim. Pinar başına doğru yürüyelim olmaz mı ?

Genç kızın isteğine mukavemet edememek korkusu ile doğruldum:

— Tağmin ettiğin gibi bugün çalışamayacağız kızım, sinirlerim çok bozuk.. galiba hastalanacağım, Pinar başına da gelmiyeceğim, sen bu akşam babanla gezersin olmaz mı ?

Tatlı bir somurtganlıklaransararan güzel yüzü görmemek için

önüme baktım. Ona elimi uzattım. Ayşe dargın bir tavurla vedalâştı.

— Elleriniz titriyor, sahiden hastasınız siz...

— Yarına kadar geçer Ayşe.. Babana söyle.. Yarın akşam hastahane tarafına doğru yürüyelim olmaz mı ?

O gece sabaha kadar çalıştım. Tabloyu bitirdim. Sabahleyin erkenden Ayşe Gülün babası ile görüştüm. Ona mühim bir sebepten dolayı hemen İstanbula döneceğimi söyledim.

— Kızım gittiğinizi duyunca ne kadar üzülecek, diyordu. O da bu gece galiba rahatsızdı. Odasında ışık geç vakte kadar yandı. Uyanırdıyım isterseniz.

Tabii olmasına çok gayret ettiğim bir sesle :

— Havır, hiç doğru değil. Gençlere sabah uykusu çok yarar. Hem de resmini bitiremediğim için Ayşe Gül, bana darılır. İnşallah gelecek yaza yine buraya gelir, bitiririm. Malatyayı pek sevdim. Buradan sanat hayatım için nadide ilhamlar toplamak istiyorum. Daha pek çok görüp uygulanacağım, eser vereceğim mevzular var burada adam-

cağız gerçek bir teessürle elimi sıktı :

— Siz bizim en yakın dostumuz sunuz. Candan arkadaşlığınızı çok arayacağız. Ayşe Gülü hemen hemen siz iyi ettiniz» Yaza muhakkak bekleriz.

Yaşaran gözlerimi ona göstermemek için telaşla yanından ayrıldım. Kemdi kendime:

— Zavallı baba, diyordum, iyi ettiğim kızını yeniden daha tehlikeli bir hastalığa düşürmemek için buradan kaçıyorum.

O yıl sergide (Gülen Gül) tablosu büyük bir başarı kazandı. Ayşenin resmini gülümser bir halde yaptığım için tabloma bu adı vermiştim. Bu başarı, bana çok geniş bir şöhret sağladı. Ayşe Gülün potresi benim en nefis eserimdi.

Çünkü: Sevdığım kızın, yüzünü onun isim verilemeyecek kadar güzel, manalı çizgilerini kalbimin gözü ile görmüş, boyalarım ruhumda ateşini katarak çalışmıştım Ayşe Gül ve onun temiz sevgisi, yıllardan beri özleyip de ulaşamadığım sanat idealime beni kavuşturmuştu.

ŞEHİR HABERLERİ

KURSLAR :

Halkevimiz tarafından İsmet-paşa, Fırat ilkokulları ile Cezaevinde açılmış bulunan Türkçe okuyup yazma kursları hitam bulmuş ve yapılan sınavda 101 vatandaşın okuyup yazma öğrendikleri anlaşılmıştır. Devam edenlerin sayısına göre muvafık olanların yüksek adedi memnurluk verici bir netice ile sona ermiştir.

TEMSİLLER :

Evimiz temsil heyeti tarafından Eskimalatya Halkodasında Koza-noğlu piyesi temsil edilmiştir. Geçen sene inşaatı ikmal edilen bu odamıza yapılan ilk ziyaret, diğer köy halkodalarına da teşmil edilecektir. Temsil heyeti ile birlikte Eskimalatyaya giden doktorlarımız hastaları muayene etmişler ve gereken ilaçları parasız dağıtmışlardır. Temsil heyeti piyeste büyük başarılar göstermiş ve civar köylerden davet edilen yüzlerce halkın iştirakile köylülerimiz müstesna bir gün geçirmişlerdir.

KONFERANSLAR :

Kız aylarında 15 günde bir ya pılmakta bulunan konfranslar toplantısı mart ayından itibaren haftalık olarak yapılmaktadır. Sayın Milli Eğitim müdürümüz tarafından yakın bir alaka ile tertip ve takip edilen bu konfranslar serisinde bütün öğretmenlerle müesseseler, İdare kurulu üyeleri ve kalabalık bir halk kitlesi hazır bulunmuşlardır. Konferansların icap ettikçe tenkitli ve münakaşalı ol-

ması şekli, daha fazla bir ilgi ile karşılanmasına sebep olmuştur.

(Tarihte Çandarlılar) konfransını : Lise tarih öğretmenlerinden Hüseyin Metin : (Deprem) konusundaki konfransı : Lise coğrafya öğretmeni Doktor Mahmut Agon : (Malatyalı büyük tasavvuf şairi Niyazii Mısri) hakkındaki konfransı : Avukat Hüsnü Tulun. (Tenya Askarit ve zararları) hakkındaki konfransı Doktor Muhtar Neşşar.. (Tarih öğretimi) konfransını öğretmen Mebrure Öncel, (Canlandırılacak köy) konfransını öğretmen Mebrure İlhan, (yazı öğretimi) konfransını öğretmet Mehmet Yener, (Türk Maarif tarihi) konfransını Başöğretmen Fehmi Ünal, (Yeşil yıllar) konfransını öğretmen Masume Ünsal vermişlerdir. Değerli arkadaşlarımıza minnet ve şükranlarımızı sunarız.

AİLE TOPLANTILARI

Ayda bir defa yapılmakta bulunan aile toplantılarına devam edilmiştir. Mart ayı içinde, Evimiz çalışmalarını teftiş ve tetkike gelen kıymetli Milletvekillerimizden B. Suut Kemâl Yetgin ile B. Ahmet Kutsi Tecerin şereflerine yapılan toplantı ise daha çeşitli ve çok neşeli olmuştur. İki muhtelif saz heyetinin iştirakile mahalli türküler ve şarkılar okunmuş, oyun ekiplerimiz, çok beğenilen oyunlarını oynamışlar, öğretmen Bayan Melâhat Sezener : Gerçek Masal şiirlerini, öğretmen Esat Vulaş : Arif Nihad Asyanın Dağlar mevzulu güzel bir şiirini, ve so-

nunda kıymetli şair Ahmet Kutsi Tecer de Konya adlı şiirlerini okumuşlar ve çok alkışlanmışlardır. Gece yarısına kadar devam eden oyunlar ve eğlencelerle, tam bir kültür ve folklor gecesi yaşatılmıştır..

SPOR:

23 nisan çocuk bayramı münasebetile Evimiz tarafından tertip edilen, Mensucat fabrikası sahasında ki büyük atletizm müsabakaları bir çok atletlerimiz iştirak etmişler ve müsabakalar kabalık bir seyirci tarafından heyecanla takip edilmiştir. Derece kazanan atletler çeşitli mükâfatlarla taltif olunmuşlardır.

C. H. P. KUPASI FUTBOL MAÇLARI:

İl merkezinde bulunan Malatya gençlik - Demirspor - Mekikspor - Hava gücü takımlarının iştirakile,

bir aydan beri yapılmakta bulunan futbol müsabakaları sona ermiş ve Hava gücü takımı şehrimiz şampiyonluğunu kazanmıştır. Galip takıma C. H. P. İl idare kurulumuz tarafından 23 nisan bayramı günü merasimle kupa verilecektir. Gençlerimizi şimdiden kutlular daha büyük başarılar dileriz.

YENİ HALKEVİ BİNASI:

Bugünkü bina bitişiğinde bulunan geniş arsada yaptırılması kararlaştırılan yeni binamızın plân ve projelerinin hazırlanması için C. H. P. Genel Sekreterliği yüce makamı tarafından gönderilen yüksek Mimar Rauf Akçay şehrimize gelmişler ve icap eden tetkiklerde bulunduktan sonra geri dönmüşlerdir. Yeni binamızda 1000 kişilik bir temsil salonu, 300 kişilik toplantı ve spor salonları, büyük bir kütüphane, ve çeşitli mesaiye mahsus birçok odaların bulunması kararlaştırılmıştır.